

iskreno sožalje, rajkeru pa bodo Bog plačnik za vsa dobra dela.

Pismo po smrti. Odhitel s', ljubi Andrejček Zrim, v 14. letu mladosti za Gvidonom Fontgalandskim. Poprej si se še poslovil od kipa One, ki si jo tako otroško častil, in od Njega v presv. Evharistiji, ki si ga tako otroško ljubil. Nad eno uro si namreč preklečal tistega dne po polnoči v molitvi v kapelici dijaškega doma »Martinišče« v Murski Soboti, četrte ure nato, ob ¼4. zjutraj pa je Tvoja duša kot beb golob že plavala in hitela v nebeske višave, da se pridruži nebeskim krilatcem. Mudilo se Ti je! Rad bi že namreč brž videl, kako častijo Kraljico rožnicensko v nebesih, rad bi že klečal

pred prestolom Kralja Kristusa, rad bi obhajal Vseh svetih dan že med svetniki. Lani si ob tem času še krasil in gledal grobove, letos bodo drugi Tvojega!... Pripravljen si bil na vse to, slišal si najbrž nebeski poziv, ker si nekatero stvari že naprej določil. Meni kot nekdanjemu katehetu si celo še nekaj dni pred smrtjo v barvah napravil za spomin si ko svoje ljubljene nebeske Gospe. Ona s svojim Sinom je sedaj Tvoje plačilo. Hotel sem biti med spremljevalci v Tvoji mrtvaški procesiji tudi telesno, a ni bilo mogoče, toda v duhu sem bil navzoč. Andrejček, prosim tam gori, da se vidimo nekoč veselo! — Anton Rataj, kaplan in katehet v Gornji Lendavi.

službi v Bosni, z gđco Aniko Kegl. Obilo srečel!

Socka. Kaj dela šmarnica. Dne 30. okt. zvečer proti polnoči se je zgodil v Trnovljah pri Socki nad vse žalosten uboj. Fantje med njimi tudi vojak na dopustu Ivan Dolar so šli od obrezovanja repe in korenja in si lepo prepevali. Med potoma je nameraval vojak Dolar poklicati svojega brata Jožeta, o katerem je mislil, da je v bližini pri posestniku Mihi Senegačniku v Trnovljah št. 6, a ga v ravnici ni bilo. Ko pripojejo fantje pred hišo, stopi pred nje gospodarjev svak 20-letni Miha Senič v vinjenem stanju in pokliče vsakega po domače. Ko pride do vojaka Ivana Dolarja, mu pravi: Ti si pa Izlačekov (po domače) Ivan, potegne izza hrbta nož in ga zabode bliskoma nesrečnemu Ivanu za vrat, kjer mu je ranil odvodnico in pljuča. Ivan je padel takoj mrtev na tla. Tovariš Matko Trnošek ga hoče še pogledati, kaj se je zgodilo. Tedaj prihitijo pijani Miha Senič v drugič z nožem in hoče pahniti še tega, a ta se mu je bliskoma umaknil in zbežal. Potem so vzeli drugi fantje pijancu nož in odnesli zaklanega vojaka Ivana Dolarja. Drugo jutro je prišlo orožništvo. Storilec jih je mirno počakal.

Ložno blizu Rogatica. Ker je bilo pred zahvalno nedeljo dne 27. oktobra celi teden deževno vreme in so isti dan blatna pota mnoge romarje odvrnila od romanja k tej zahvali, zato se tem potom daje naznanje sledeče: Mesto iste zahvalne nedelje se bo obhajala še ena, in sicer 3. nedeljo po Vseh svetih t. j. 17. nov., to pa pod pogojem, da bo 3 dni poprej in tudi isto nedeljo lepo vreme. Tako se je tudi ob prvi zahvali v Loženski cerkvi povedalo.

Artiče. Prostovoljna gasilska četa Bukošek je priredila v Brežicah dne 3. novembra v prostorih g. Grobušek prvo tamburaško tekmo, kateri so se izmed prijavljenih društev odzvala štiri društva: Bukošek, Brežice, Artiče in Rakovec. »Diplomo« kot prvo nagrado si je priborilo mlado tamburaško društvo iz Artič. Lepo in pravilno izvajani komadi so nam pokazali, kako agilni in vztrajni so naši artiški tamburaši. Z veseljem in ljubeznijo do godbe so se ob večerih zbirali in prijemali za instrumente ter se tako pripravljali za resen nastop. Da jim bo njihova vztrajnost in sad

Št. Janž pri Dravogradu. Letina je bila dolga, samo kriza noče izginiti iz našega kraja. Letošnje leto ima menda naša fara zastavo za zakonske jarme. Že dolgo ni bilo toliko porok pri nas kot letos. Se že vidi, da v skupnosti lažje prenašamo krizo. Med tem pa ne smete misliti, da smrtinih slučajev ni. Kar pa ne bomo posameznih oznanjevali. Naše staronavadne »steljeraje« se pridno vršijo po naših kmetih. Toraj smo še Slovenci in ostanemo trdni v vsem, kar so bili naši kmetje pradedje in nas nobena burja tudi ne morda politična premaga. Pa drugič več morda o ustju, ko se bo zopet kaj nabralo.

Sv. Marjeta ob Pesnici. V nedeljo, 27. okt. se je pri gg. Santl Alojzu in Julijani, posestnikih v Vukovju, vršila slovesna blagoslovitve lepo obnovljenega križa. Ob tej priliki so se proslavitelji spomnili tudi revnih šolskih otrok ter za nje nabrali 328,35 Din, za kateri znesek so bila šestim revnim učencem nabavljena obuvala. V imenu teh obdarovanih učencev se za ta lep čin in dar vsem darovalcem iskreno zahvaljuje šolsko upraviteljstvo Sv. Marjeta ob Pesnici.

Pri Sv. Trojica v Slovenskih goricah v Oseku se je vihotalpil v hlev posestnice Alojzije Ploj postopač Mě Fr., doma od Male Nedelje. Odnesel je več kokoši. Še istega dne so ga aretirali

orožniki iz Sv. Lenarta. Skušal je parkrat uiti, pa se mu ni posrečilo.

Mela Nedelja pri Ljutomeru. V nedeljo, dne 10. novembra se je vršil javni shod JRZ v gostilni g. Miheliča pri Mali Nedelji. Govorila sta g. dr. Leskovar iz Maribora in g. Snaj iz Gornje Radgone. Gostilniška soba je bila nabito polna. Ljudje so odobraval njune besede.

Juršinci. (Speča družina v goreči viničariji.) V noči je zažarelo nebo nad Gradiščakom v občini Juršinci. Preplašeni vaščani so opazili, da je viničarija g. Lovrenca Čuša že vsa v plamenih. V poslopju sta stanovala zakonca Suen Janez in Ana s tremi majhnimi otročiči. Ko so prihiteli gasiti, so opazili, da so stanovalci še v trdem spanju in da ognja še niti opazili niso. S pomočjo gasilcev iz Gabernika so jih z veliko težavo prav v zadnjem trenutku še rešili iz gorečega poslopja. Če bi pomoč prišla le malo kasneje, bi našli grozno smrt v plamenih. Poslopje je pogorelo do tal. Tudi živine ni bilo mogoče rešiti, tako je zgorela krava, koza, prašiči in perutnina. Požrtvovalnim gasilcem se je posrečilo z velikim naporom rešiti 16 polovnjakov vina iz kleti. Škoda znaša nad 30.000 Din, ki je le deloma krita z zavarovalnino, dočim je bila viničarjeva imovina nezavarovana in sta sedaj na zimo brez obleke, pohištva in živeža, ostalo jima je le golo življenje. Pomoči sta silno potrebna.

Čajovci. V ponedeljek, 4. novembra se je poročil g. Peter Plohl, rojen v Stojncih, sedaj v

v res mikavni solnčni dobi, ko se pretvori tudi neizmerno obsežna Kanada v pravi naravni raj.

Opremila sta se v Smithu z vsem potrebnim za pot na vztrajnih konjih, da si ogledata vse, kar ju bo zanimalo. Potovati sta se nakanila počasi in tako dolgo, da se bosta naveličala in se bosta poslužila za polet v velemesto železnice, avtomobila ali celo letala.

Čudno, da sta se odločila Amerikanec ter Nемеc po tolikih naporih in prebriskih doživljanjih za počasno pot do milijonov, ko so jima bila na razpolago najmodernejša in najhitrejša prometna sredstva. Sklepi ter pota večletnih samotarjev so tolikokrat navadnim smrtnikom nerazumljiva in tako bo tudi v tretjem delu naše povesti, v katerem bomo sledili znancema na potovanjih sem ter tje po Kanadi do njunega zadnjega skupnega cilja — z zlatom napoljnega jezera.

III

Iz omenjenega kanadskega mesta Smith ob reki Sužnjev nista krenila Lavison ter Gruber kar naravnost na jug, da bi bila čimprej na

cilju nakazanih milijonov v Wimipegu. Zavila sta mesto proti jugu na izhod. Hotela sta dobiti vsaj površno sliko o angleški Kolumbiji, ki spada pod Kanado, in o kateri se je toliko pisalo ter govorilo glede bogastva na zlato, najbolj redkih živali ter krajevnih privlačnosti. Britansko ali angleško Kolumbijo sta nameravala prepotovati počez, dospeti do morja in potem s parnikom po Tihem Oceanu do kanadskega obmorskega mesta Vancouver, od koder bi ju najpeljala železnica v Wimipeg.

Nekega dolgega poletnega večera sta sedela prijatelja ob ognju, katerega sta prižgala ob obrežju deročega potoka na mestu, kjer se izliva ta v Stikine-River. Pokrajina krog in krog ognja je bila nepopisno lepa ter privlačna. Na levo se je vila reka skozi zelenje obrežnih gozdov, in njeni brzi valovi so se svetlikali ob poslednjih žarkih zahajajočega solnca liki srebro. Pred njima je skakljajal potok preko skalovja ter kameinja, da bi se združil čim hitreje z vodami reke Stikine in nadaljeval skupno z njimi dolgo pot skozi neznani severni svet.

ba hrano prenašati na konjih in mulah, ki so bile kupljene v južni Ameriki. Kamele, katerih se poslužujejo Italijani, so iz afriške Libije in arabskih pokrajin Hedžas in Jemen.

Preddvor pekla.

V vzhodnem delu fronte bodo morali Italijani prodirati skozi puščavo Danakil, ki nosi radi neznosne vročine ime »preddvor pekla«. V tem delu bodo morale italijanske čete po prekoračenju puščave se še tudi boriti z višinami z 2500 m. Tej fronti poveljuje italijanski general Mariotti. Ob njegovi strani se bori proti lastnim ljudem abesinski predajnik ras Gukse z 2.000 vojaki.

(Dalje sledi.)